

NAHRBTNIK NA RAME...

... IN POT POD NOGE

UTRINKI Z DVODNEVNEGA
KULTURNO - NARAVOSLOVNEGA DNEVA
PO CERKLJANSKEM HRIBOVJU

GLASILCE UČENCEV 5. RAZREDA OSNOVNE ŠOLE SIMONA KOSA
PODBRDO

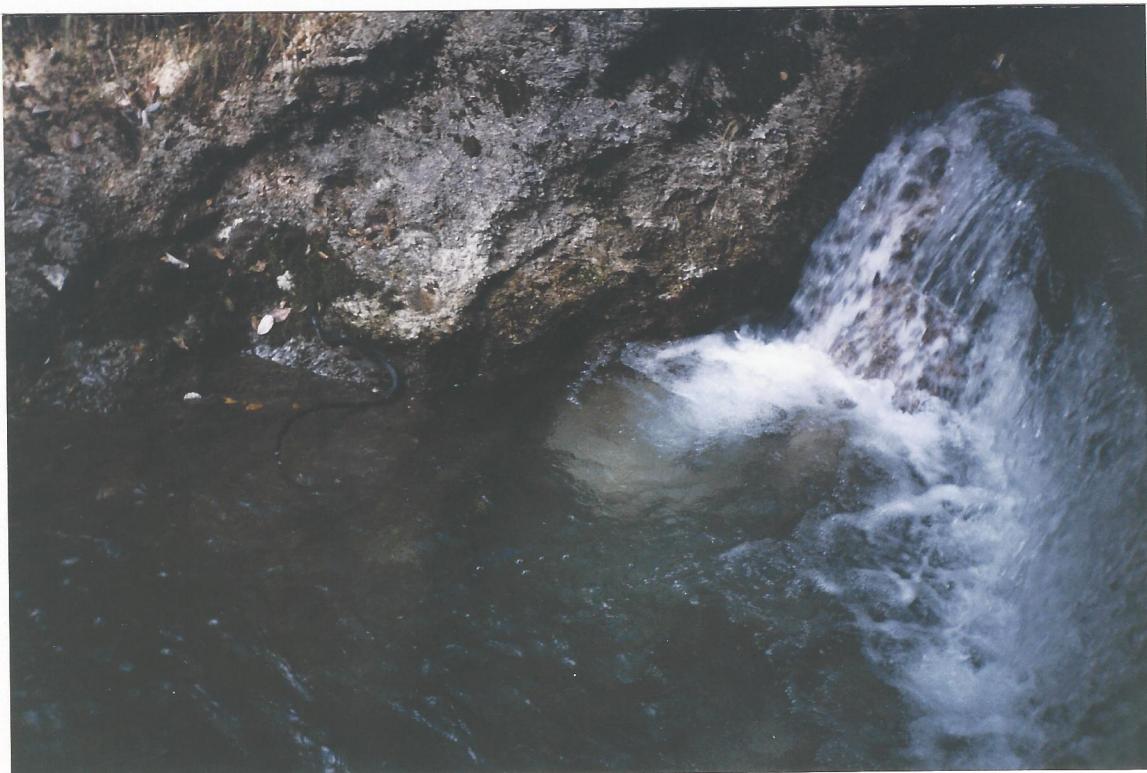
OKTOBER 1998

"NAHRBTNIK NA RAME"

ZA ZAČETEK

Naj za začetek najprej kot učiteljica in razredničarka petošolcev zapišem nekaj misli, vtipov o dogajanju na dvodnevnom potepu po Cerkljanskem hribovju.

Preden sem se ogrela za idejo sodelavke in priateljice Martine Frelih, da bi petošolcem pripravili prav posebno obliko kulturnega in naravoslovnega dneva, sem oklevala in imela precej pomislekov. Za dva dni peljati učence 5. razreda od doma? Se bodo starši strinjali? Kje in kako organizirati prenočišče? Ne bo prenaporno, prehoditi tako dolgo pot? Saj učencev sploh še ne poznam, ne vem, kaj vse lahko pričakujem na poti. A misel, da lahko učencem pokažemo bližnjo okolico čisto od blizu, da bomo dva dni skupaj doživljali vse dobro in hudo, je bila močnejša. Zamisel je začela zoreti, skupaj z Martino sva iskali možnost prenočevanja, natanko premislili vse o poti in se skupaj s starši in otroki dobro pripravili na pot.

GA VIDITE? GOŽA. MI SMO GA.

V dneh pred odhodom smo se pogovarjali le še o tem, otroci o izletu, z učiteljico sva jih opominjali, da je to kulturno-naravoslovni dan, torej bo naše popotovanje povezano

z delom, opazovanjem. Seveda pa nas je najbolj skrbelo vreme. In zato smo bili tistega četrtnika zjutraj vsi dobro razpoloženi, saj se je obetal zares lep dan. In potem dva dni, od jutra do večera, prevzeti skrb in odgovornost za enajst otrok, paziti, da se komu ne zgodi nesreča, jih miriti, ko bi na izvajanje drugih šolarjev najraje pokazali pesti in se preizkusili v brcanju, razložiti, zakaj ni prav, da brcajo sadje ob poti, in jih umakniti od bal s silažo, ker bi lahko hote ali nehote povzročili škodo. Celo pot pa poslušati nekatere, kako se pot vleče, kako težak je njihov nahrbtnik, jih čakati, ker vsakih pet minut iščejo v nahrbtniku pijačo ali pa kaj drugega, najteže pa je poslušati, kako nekateri učenci dajejo duška jezi z besedami, ki jih zagotovo ne bi smeli poznati v srečnem otroštvu. Včasih je ob vsem bolje, da molčiš, opazujeva le druge učence, kako reagirajo na to. Spet drugič skušava na takega učenca vplivati s prijazno besedo, a tudi nejevolje ne moreva vedno prikriti. Pa misliš, da si boš malo oddahnil po napornem dnevu, učenci se lovijo po travnikih okoli Raven, medve pa jih opazujeva z griča. Kar nenadoma se zamaje, strese hruška daleč pod nama. Nekdo se je povzpel prav v vrh. Najina ostra zahteva, da se takoj spusti z drevesa in prepoved tudi drugim, da bi se lotevali podobnih podvigov, povzroči precej slabe volje in celo užaljenost.

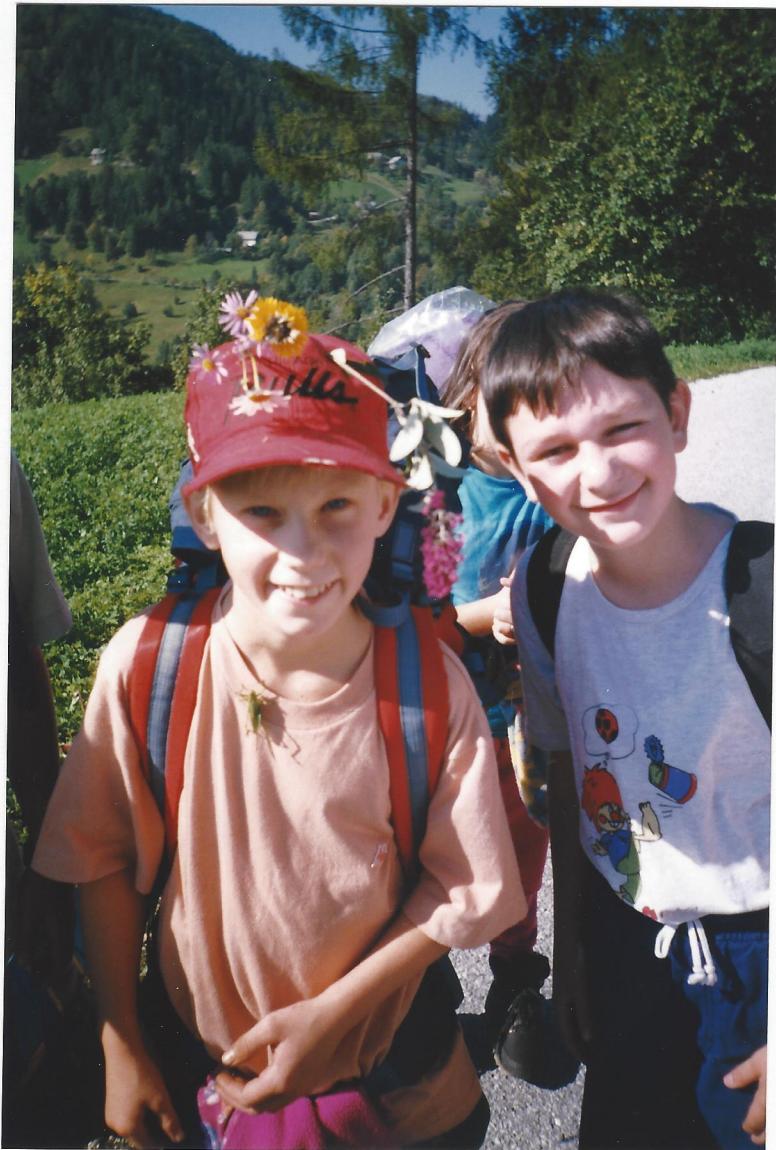

GLEJ, KAKO IMENITNI ROVI! TU JE BIVAL ŠE POSEBNO DEBEL ČRV!

Pa te razveseli, ko učenci prijazno pozdravljajo domačine in jim ponosno pripovedujejo, od kod smo in kam smo namenjeni, domačini pa jih kar mimogrede pogostijo s sadjem, poklepatajo z njimi. Občudovali sva potprežljivost deklet, ki jih vso pot ni minila dobra volji kljub žuljem, bolečim ramenom ali pa težavam s spalno vrečo, ki nikakor ni hotela stati na svojem mestu na nahrbtniku.

Vso pot so otroke razveseljevale živali, naj so bili to biki in teliček pri Prezljevih, kot tudi ovce, krave na paši ali pa drobna kobilica in črvi pod lubjem hlopa ob cesti.

Navdušeno so pripovedovali, da jim je pot prekrižala srna z mladičem, o »čisto pravih sledovih medvedke z mladičem« pa so naju skoraj prepričali, tako natančno so ji znali pokazati. In ko je gož zdrsnil po mokri skali nazaj v vodo, sva komaj zadržali enega od učencev, da ni skočil v vodo, ker bi mu rad pomagal.

BLAŽEVA
PRIJATELJICA KOBILICA

Ko pot ni bila preveč naporna in smo za hip pozabili na napore, je bila priložnost za pogovor o marsičem. Koliko stvari bi ob takih priložnostih radi povedali.

Razveselilo naju je tudi, ko so otroci tako hvaležno sprejeli večerjo, nihče se ni zmrdoval nad žganci in mlekom, čeprav nekateri niso niti vedeli, kakšna jed je to. Še več, večina je zares s tekom pojedla večerjo, le dva sta imela prevelike oči, pa sta omagala, preden je bil krožnik prazen. Veliko učencev je potem med svoje vtise zapisalo, da ne bodo pozabili, kako gostoljubni so bili ljudje v teh krajih.

Še nekaj godrnjanja in jeze potem, ker večina učencev sprva ni opravila svojih nalog, povezanih s kulturno-naravoslovnim dnevom, tako, kot smo se dogovorili, a ko smo tehtali vse dobro, prijetno in koristno na eni strani in na drugi napore, težave, se je tehtnica nagnila na dobro. Le dva učenca sta na vprašanje, če bi še kdaj želela doživeti kaj podobnega, odgovorila, da ne.

Morda si do naslednje priložnosti premislita tudi onadva.

Vsekakor sva tudi medve z Martino bogatejši za marsikatero dragoceno izkušnjo.

JELKA URBAS

TO JE PA PAJŠTVA

VODI ME SIVA POT

ZJUTRAJ SMO SE Z NAHRBTNIKI IN SPALNIMI VREČAMI ODPRAVILI V ZAKOJCO. T/NE

V ZAKOJCI SO NAS PRI JASNI POGOSTILI Z DOMAČIM KRUHOM, SUHIM SADJEM IN OCVIRKOVCO. ANŽE

OGLEDALI SMO SI MUZEJ, OZIROMA BEVKOVO DOMAČIJO. BLAŽ

POT SMO NADALJEVALI DO SRAČJEGA BRDA, TAM IMELI KOSILO V TRAVI IN SI MALO ODPOČILI. ANŽE

POTEM SMO SE POČASI ODPRAVILI PROTI BUKOVEMU. TINE

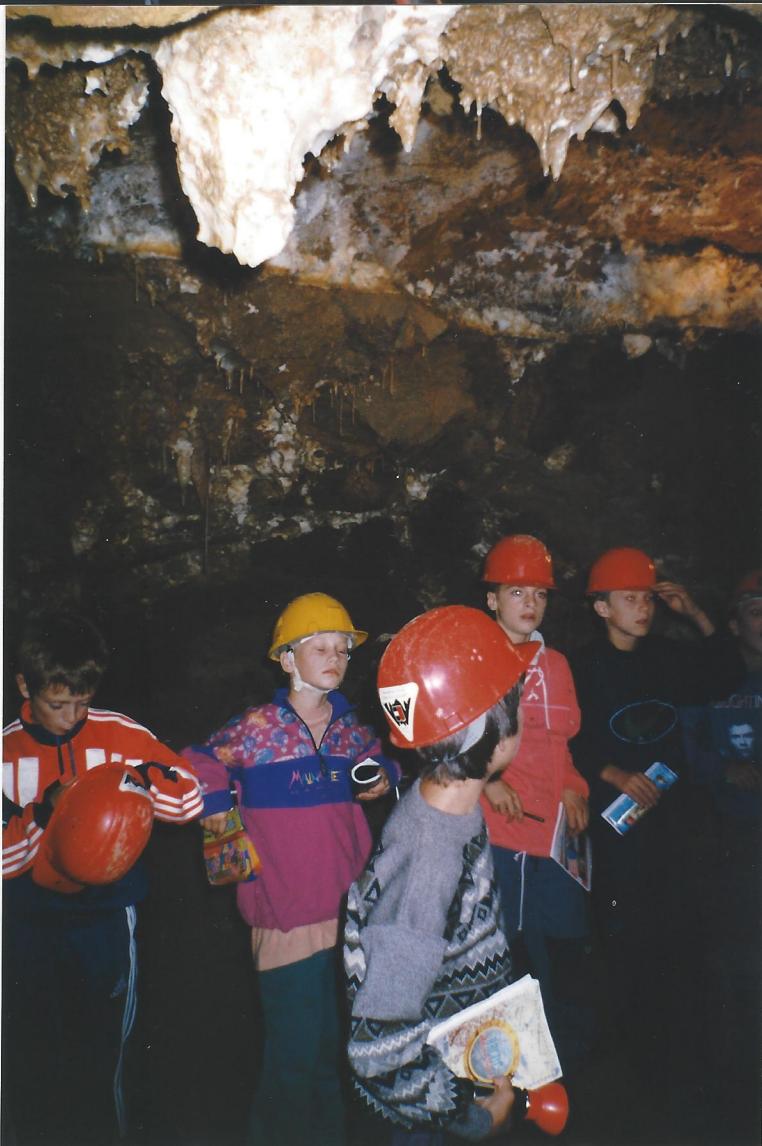

NA BUKOVEM SMO PROSILI ZA VODO IN SE ODŽEJALI. JASNA

OKOLI ŠTIRIH POPOLDNE SMO PRIŠLI V RAVNE. JASNA

NATAKNILI SMO SI ČELADE IN SE SPUSTILI V JAMO. ANŽE

V TEJ JAMI SO TAKO ZANIMIVI KAPNIKI IN SNEŽNOBELI JEŽKI. *TINE*

DOMAČINKA NAM JE SKUHALA KORUZNE ŽGANCE Z MLEKOM. BLAŽ

V RAVNAH SMO PRESPALI KAR NA TLEH V SPALNIH VREČAH. *TINE*
UČITELJICA PA NAM JE CELO PREBRALA ZGODOBO ZA LAHKO NOČ. *DRAGANA*

PO ZAJTRKU SMO SE ODPRAVILI NAPREJ PROTI BOLNICI FRANJI. *TINE*

V NEKEM KOZOLCU SMO POJEDLI KOSILO IZ NAHRBTNIKA. *ANŽE*

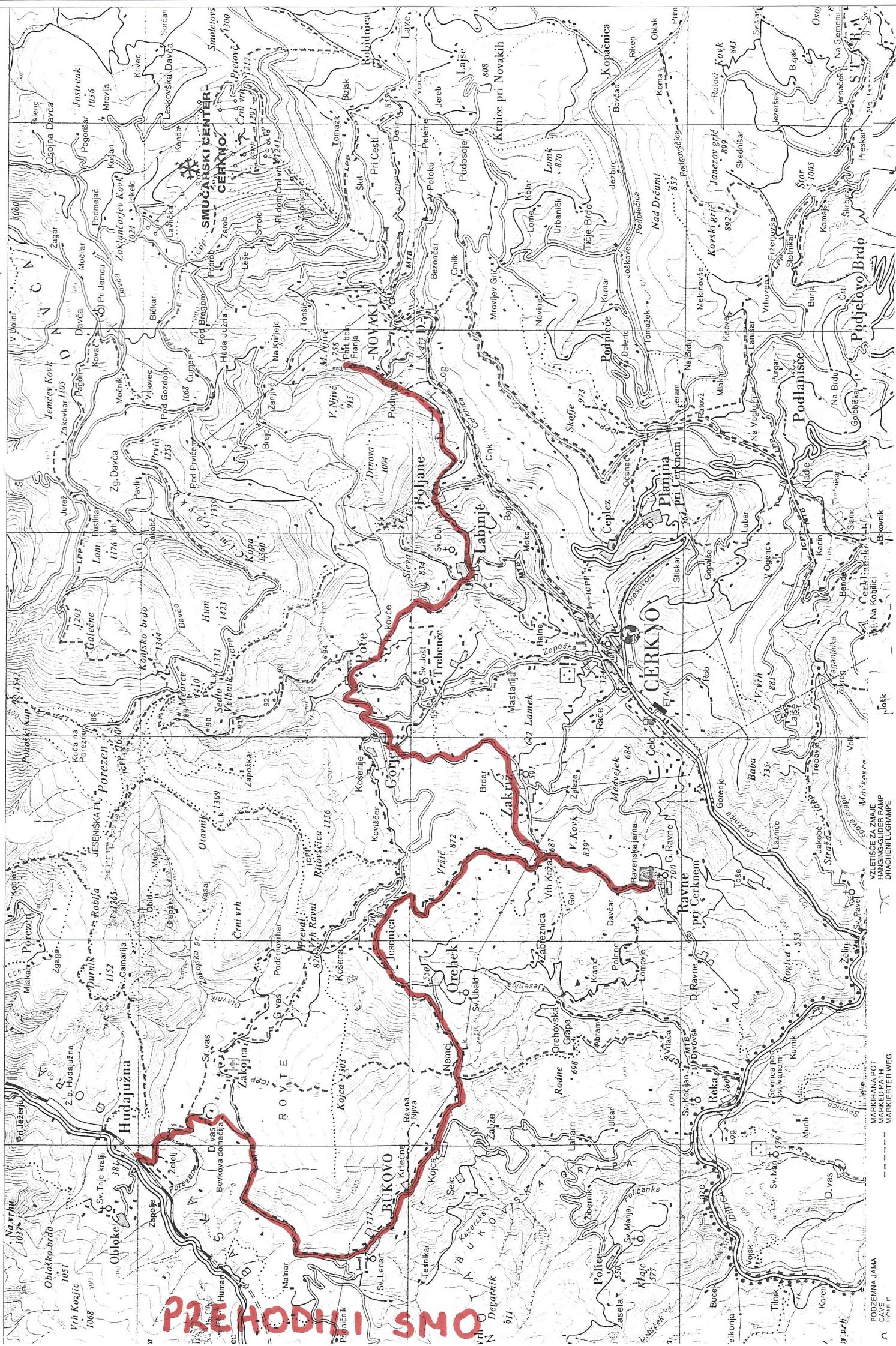
VZELI SMO ZEMLJEVIDE IN NARISALI, KOLIKO SMO PREHODILI. *JASNA*

OGLEDALI SMO SI BARAKE IN BUNKERJE BOLNICE FRANJE. JASNA

V BOLNICI FRANJI NAS JE ČAKAL NAŠ HIŠNIK Z AVTOBUSOM IN
NAS ODPELJAL DOMOV. TINE

...U T R I N K I ...

Zvedel-a sem, ...

...da Bolnica Franja stoji na nevidnem ozemlju. *Demitri*

...da v Cerkljanskem hribovju prevladuje apnenec in dolomit. *Demitri*

...da je v Ravenski jami jezero. *Demitri*

...da so v starih časih delavnice imeli kar v dnevnem prostoru. *Drejc*

...da so Bevkove knjige prevedene celo v japonščino. *Blaž*

...da so včasih verjeli, da iz Ravenske jame prihaja hudič in kmetom z nevihtami uničuje pridelke. *Blaž*

...da je »zlata voda« zelo mrzla. *Blaž*

...da so Ravensko jamo ropali. *Dragana*

...da je na Cerkljanskem vsaka naravna voda pitna. *Dragana*

...da se je France Bevk rodil v Jernejčevi pajštvi. *Jasna*

...da je bila Bevkova prva knjiga, ki jo je prebral, Robinson. *Jasna*

...da so včasih otroci namesto slaščic jedli krhlje in suho sadje. *Tine*

...po kateri poti je Bevk hodil v šolo na Bukovo. *Tine*

...da Ravensko jamo ob deževju voda zalije visoko pod strop. *Anže*

...kakšne so značilne cerkljanske hiše. *Anže*

...da je Bolnica Franja imela svojo elektrarno. *Inge*

...da so ježki v Ravenski jami zelo krhki. *Inge*

...da se v Ravnah sprehaja medvedka z mladiči. *Inge*

...da so snežnobeli ježki zelo znani tudi po svetu. *Sandi*

Bilo je težko, hudo...

...ker sem se zbudil že pred šesto uro. *Demitri*

...ko smo nabirali kamne in nismo vedeli kam z njimi. *Dragana*

...ko mi je padala spalna vreča z nahrbtnika. *Dragana*

...ko so me bolela ramena od težkega nahrbtnika. *Jasna*

...ker smo spali na trdih tleh. *Zoran*

...hoditi po asfaltni cesti. *Tine*

...poslušati tovarišici. *Tine*

...prehoditi 35 kilometrov. *Tine*

...hoditi z žulji na nogah. *Inge*

...dočakati tovarišico, ko smo jo hoteli prestrašiti. *Inge*

...stlačiti vse v nahrbtnik. *Inge*

Smejal-a sem se, ...

...ker se je Tine tako razveselil vsake krave. *Demitri*
...ko smo v Ravenski jami iskali kapnike hecnih oblik. *Demitri*
...ko smo v jami s čeladami butali v strop. *Blaž*
...ko je gož zdrsnil nazaj v vodo. *Blaž*
...ko sem Tinetu in Sandiju med skrivanjem hodila po hrbtnu. *Dragana*
...ko je tovarišica Martina padla na mokri travniček. *Dragana*
...čudnemu kapniku. *Zoran*
...s Sandijem, ko nama je Dragana hodila po hrbtih, ker sva se tako dobro skrila. *Tine*
...ker so fantje spali v spodnjih hlačah. *Inge*
...ko sva s Tinetom poslušala smrčanje drugih. *Sandi*
...ker nas punce niso našle, ko smo se skrili v fižol. *Sandi*

Tudi učiteljica se je smejala, ko je v *Drejčevem* pismu prebrala:

,,Pišem ti zaradi pohoda, ki smo ga pretrpeli.,,

Ne bom pozabil-a ...

...ko mi je prijazna starka dala jabolko. *Demitri*

...suhih hrušk. *Demitri*

...kako lepa je bila Ravenska jama. *Demitri*

...srne in srnjaka, ki sta pred nami skočila čez cesto. *Drejc*

...dobrih žgancev in mleka...belega konja...ponesrečenega Sandija...težkega
nahrbtnika. *Blaž*

...kdaj sem prvič spala v spalni vreči. *Dragana*

...prijaznih ljudi, ki so za nas lepo skrbeli. *Dragana*

...toplega čaja in peciva za zajtrk..nočnega skrivanja na robu vasi. *Jasna*

...prelepega vodnega goža ..lepih krajev. *Tine*

...koliko smo prehodili...kako gosta megla nas je spremljala od Raven do Poč. *Inge*

...kako dober kruh in ocvirkovco sta nam spekli Jasnina mama in babica. *Inge*

...kako je neki fant naši tovarišici odgovoril z grdimi besedami, nato pa nas obmetaval
z jabolki. *Anže*

...kako sočna jabolka nam je dala neka gospa ob poti. *Anže*

...kakšen velik bunker smo videli. *Anže*

...kako sem dobro hodila v copatih od tovarišice. *Inge*

...kako smo si ponoči svetili in se kregali drug na drugega. *Sandi*

...kako sem padel. *Sandi*

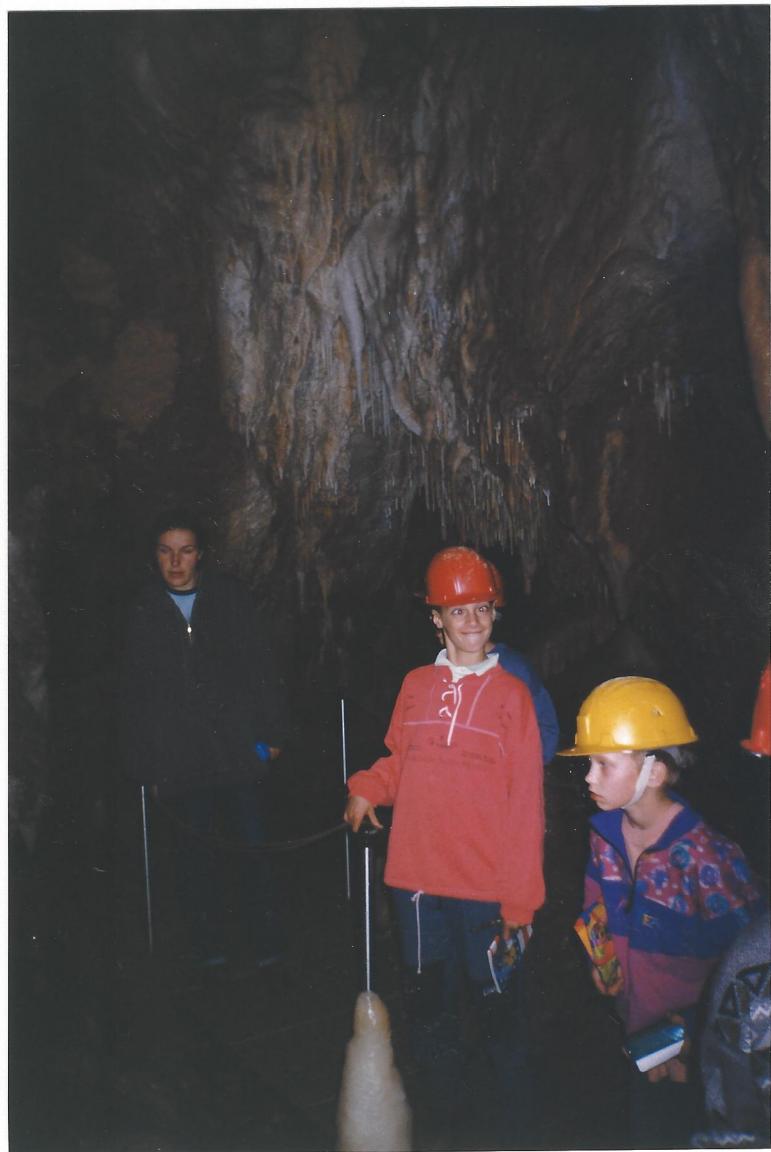
FOTOGRAFSKI APARAT JE UJEL TUDI ...

EKOLOG BLAŽ

ZAPEČKARJA

LE KAJ JE ZAGLEDAL DREJC?

TREBA BO POJESTI ŠE VELIKO ŽGANCEV

NOGOMETNA TEKMA NA NAJVIŠJI RAVNI

JASNI JE ZASTAL DIH

BLAŽ PRIGANJA SVOJE POMOČNIKE

ZA SPOMIN NA DOBRO MALICO

V MEDIJIH JE ODMEVALO...

Radius Cerkno
Platiševa ul. 39
Cerkno

PROŠNJA ZA OBJAVO ZAHVALE

Na vas se obračam kot učiteljica iz Podbrda. V četrtek, 24. 9. 1998, smo z učenci 5. razreda bili na dvodnevnom pohodu po Cerkljanskih hribih. Prenočili smo v Ravnah v kulturnem domu. Bili smo zelo prijazno sprejeti, še posebno gostoljubni so bili Pirihovi, saj so otrokom skuhalni večerjo in za zajtrk pripravili čaj in pecivo. Radi bi se jim zahvalili še preko radijskih valov, saj je vaša radijska postaja zelo odmevna. Prav tako se zahvaljujemo za pogostitev Prezljevim iz Zakojce in vsem prijaznim ljudem na poti, ki so otrokom olajšali žejo in napore s sadjem in prijazno besedo ali pa so nam pokazali pravo pot.

Še enkrat so se potrdile Bevkove besede, da v teh krajiživijo skromni, prijazni, topli ljudje.

Prosim, da našo zahvalo objavite ob primerni priložnosti. Vesela bom, če me boste s kratkim sporočilom o tem obvestili, saj nas vaši radijski valovi ne dosežejo.

Hvala lepa in lep pozdrav na Cerkljansko iz Baške grape

Jelka Urbas

Podbrdo, 28. 9. 1998

P. P. Bilo objavljeno na Radius Cerkno v nedeljo, 4. oktobra

Med prijaznimi ljudmi

Petošolci osnovne šole iz Podbrda smo težko pričakovali konec septembra in s tem napovedan dvonevni kulturno-naravoslovni dan po Cerkljanskem hribovju. Oprtali naj bi si narbitnike, vzeli pot pod noge in v dveh dneh prehodili svet pod Kojco in Poreznom. Naročeno je bilo še lepo vreme in popotovanje je minilo zares lepo, v zadovoljstvo večine učencev in obeh učiteljic.

Kar pa bi radi s tem pismom povedali širšemu krogu bralcev, je to, da smo hodili sicer po izletniških krajih, po okolici turističnega kraja, a smo prenočišče

iskali v Ravnah, ker so bile nekako na polovici naše načrtovane poti. Tu nimajo gostišča, še manj prenočišče, a so na našo prošnjo takoj našli rešitev: »Lahko prenočite v kulturnem domu, sicer na tleh v spalnih vrečah,« pa tudi večerjo za utrujene popotnike so bili pripravljeni skuhati. Veliko skledo koruznih žgancev in lonec domačega mleka. Res imenitna večerja! Namesto plačila jim je bil dovolj le prijazen otroški hvala. Tudi zjutraj so poskrbeli za nas s čajem in pecivom, da so se otroci okreplčali in se pripravili na nove napore. Ob slovesu pa še srečno in povabilo, naj drugo leto spet pridemo. Človek komaj verjame, da je to danes še mogoče.

Da so ljudje v teh krajih res prijazni in gostoljubni, smo se predpričali na vsej poti. Od Zakojece do Bukovega, Raven, Poč, Labinj in Bolnice Franje. V Zakojeti pogostitev z domaćim kruhom, ocvirkovco in krhlji, ob poti prijazno ogovarjanje in sočna jabolka za žejo ali pa grozdje z brajde stare hiše. Tako so otroci pozabili, kako dolga pot je še pred njimi.

Utrujenost, boleče rame bomo pozabili, ne bomo pa pozabili prijaznih ljudi iz teh krajev. Naj se jim zahvalimo tudi s temi vrsticami.

V imenu mladih popotnikov
Jelka Urbas in Martina Frelih
Podbrdo 32

OBJAVLJENO V DELU, 5. 10. 1998

GLASILCE so ustvarili učenci 5. razreda pod mentorstvom Jelke Urbas.

Oblikovali, tipkali in razmnoževali Martina Frelih in Jelka Urbas ob pomoči učencev 5. razreda.

Šolsko leto 1998/99

Naklada: 20 izvodov